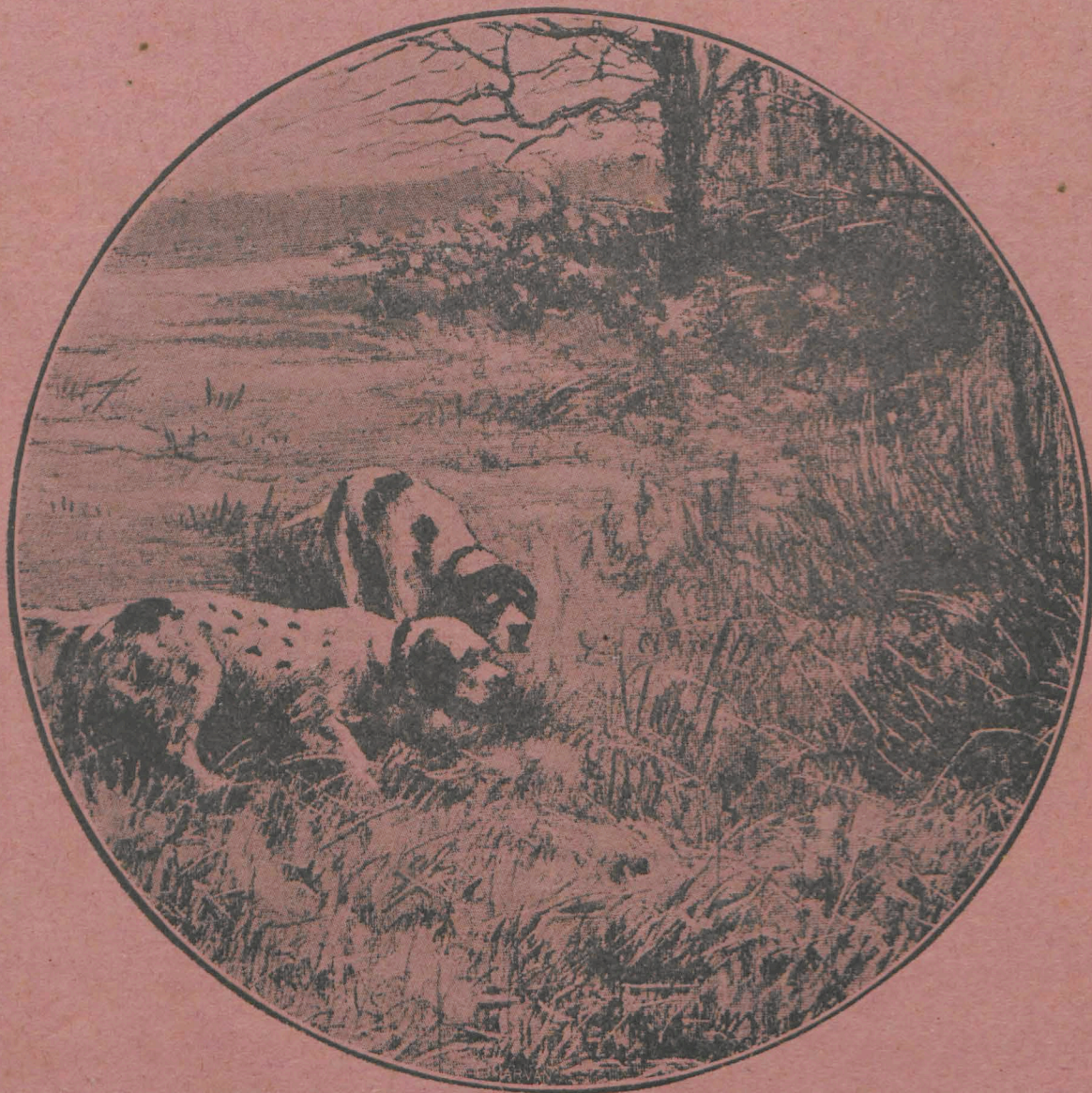

Revista Vânătorilor

Organ al Intereselor Generale ale Vânătorilor

1923

REVISTA VÂNĂTORILOR
Organ al Intereselor Generale ale Vânătorilor
Sediul: Str. 13 Septembrie No. 85 — București

ANUL V
No. 38-39

SUMAR

1) *Majestății Sale Regelui României-Mari de V. Arbore.* 2) *Art. 71 (din legea pentru protecția vânatului)* de Un bătrân vânător. 3) *La Capre Negre* de Victor Popa Radu. 4) *O vânătoare în munții Argeșului* de H. Bucovineanu. 5) *Noi măsuri vexatoare* de — S. 6) *Cu Spanachide la vânătoare* de N. Halchiopol. 7) *Aplicarea legii.* 8) *Insemnări.*

ATELIER DE ARMURARIE

CĂLIN CURCĂ

(fost 15 ani în atelierul E. BUCHMAN)

Aduc la cunoștința Onor. Cientelei mele, precum și tuturor persoanelor-vânători, că în vederea timpului, am deschis un atelier special de armurărie în

Strada TURCULUI No. 3

și mă pot angaja, a executa orice lucrări și reparațiuni privitoare la *arme de vânătoare, de tir, cu glonț și de precizie, revolvere, pistoale, etc. etc.*, cu prețuri avantajoase.

REVISTA VANATORILOR

(Organ ale intereselor
Generale a Vânătorilor)

Publică: articole cu subiecte pur vânătoarești; numele membrilor uniunei; numele donatorilor; lista contraveniențelor la legea de vânătoare; dări de seamă a societăților de vânătoare, etc.

Abonament **50 lei** anual.
Primește anunțuri comerciale după învoială

Mandatele se vor trimite numai pe adresa
d-lui Scrabă

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
— BUCUREȘTI —

Citiți și răspândiți:

Biblioteca de aur a copiilor și tinerimei

Aprobată de onor. Ministerul Instrucției

Singura carte menită să îndrumeze pe cale bună copiii și tineretul.

Pretul popuar 2 lei exemplarul. Se vinde pretutindeni, și la Editura Românească G. Ilescu, Sf. Ionică 6, București.

Publică articole cu
subiecte pur vânătoarești

Abonament 50 lei anual

Primește anunțuri
comerciale

Revista Vânătorilor

Organ al Intereselor Generale ale Vânătorilor

Anul al 5-lea

No. 38-39

Apare sub conducerea
unui comitet

Diracția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85. București

Majestății Sale

Scrisoare deschisă

Regelui României Mari *)

Măria Ta!

Câtă bucurie s'a strecurat în sufletele vânătorilor români, la citirea faptului că Măria Ta a binevoit să ia asupra-și Inalta protecțiune a «Uniunii Generale a Vânătorilor». Această neașteptată veste a pus în gura fiecărui vânător român, sublimul cuvânt: Să trăiască Majestatea Sa Regele, Domnul Țării și Inaltul Protector al vânătorilor români! Să trăiască, întreaga Sa Dinastie!

Măria Ta!

Portretul Măriei Tale, tipărit în «Revista Vânătorilor din România» No. 24—25, în pagina I a, nădăjduiam că aparține tutului vânătorilor din Țara Românească, fără deosebire de clasă sau avere. Consideram ca un drept al nostru sfânt, ca el, cu acest prilej, să nu lipsească din casa vânătorului român. Dar, vai, Măria Ta, în pagina următoare lui, cei cărora Le-ai încredințat, cu atâta mărinimie, figura-Ți, sfântă neamului Românesc, au tipărit, tot atât de brav, o insultă fără pereche, nouă vânătorilor, care, nu purtăm în spate un nume răsunător de cunoscut, sau o avere bănească cu renume; dar suntem fiii acestei Țări, români de baștină, cu suflet mare, cinstiți și plini de dor de țara lor și neamul românesc.

Icoana sfântă a figurei Tale, Măria Ta, a fost pusă pavăză a unor nelegiuiri fără pereche, și sub scutul ei, unii vânători, ai Măriei Tale, s'au adăpostit ca în tranșee, împroșcând cu noroi în noi, Măria Ta; care ca și ei, suntem fiii țării; care ca și ei am tresăltat de bucurie la vestea cea mare; care ca și ei am strigat: *să trăiască Regele nostru!*...

Măria Ta!

Să fie oare adevărat că vânătorii, cari nu sunt boeri de sânge sau boeri făcuți, sunt „cleptomani certaji cu cinstitele socoteli și pravila bunei cuviințe: trânjii sufletești ai mahalalelor, cireadă de precupeți; oameni sălbateci” sau câte și mai câte, toate relele pământești, așa cum stau scrise, pe verso portretului Măriei Tale!....

Știam Măria Ta, că Talpa Țării, căreia Măria Ta, i-a vorbit ori de câte ori Țara a fost în primejdie, eram noi, cei fără nume mare; noi, cei mici și necunoscuți la poarta Măriei Tale, dar sănătoși la trup, și oțeliți la suflet. Dar nu știam, Măria Ta, că noi, Talpa Țării, suntem trânjii mahalalelor, cleptomani sălbateci, sau hoți. Știam, Măria Ta, că din Talpa Țării, s'a ridicat un Tudor Vladimirescu, un Horia, Cloșca și Crișan, care au cinstit neamul românesc, mai mult decât Ștefan Vodă Cantacuzino sau alt fanariot.

* Primită la câteva zile după ce desidența a publicat portretul M. S. Regelui.

Istoria neamului românesc, Măria Ta, în care și Măria Ta a înscris, atât de măreț pagini de aur, ne-a învățat de mici copii că unii din boerii țării noastre, au fost străini de neamul românesc, că ei au supt poporul, au prigonit mulțimea, au chinuit-o pe roată sau cu fierul roșu; că și-au vândut și Domnul și că la războaiele glorioase ale neamului, au dat dosul. D'aia, Măria Ta, moștenim dela strămoși și vorba că: „la război înapoi și la plăcinte înainte“...

Religia creștină, Măria Ta, ne-a învățat „ce ție nu'ți place altuia nu-i face“ sau „ferește-te de Iuda“... Și atunci, Măria Ta, să ne fie permis, nouă, celor mai mici fii-ai țării ca cu Istoria în minte și ca Religia în suflet, oțeliți de nevoi și încercați în greutate, să cerem dela Măria Ta, protecția; să cerem dela Măria Ta spălarea murdăriei făcute, abuzând de Scutul Măriei Tale, adevăraților fii ai Țării. Să cerem dela Măria Ta, unitate în fața Măriei Tale, în fața legilor țării și'n fața omenirii.

În numele acelor vânători, Măria Ta, cari, în toate ocaziunile când țara a fost la grea încercare, a știut să poarte vitejește pușca în mână și care n'a necinstit Istoria și a ascultat Religia, cer Măriei Tale să te ferești de Iuda, pentru binele neamului nostru și înflorirea frumoasei României, operă neperitoare a Măriei Tale.

În numele lor, Măria Ta, din sufletul lor tot, din piepturi curate românești, astăzi, ca și altă dată, se înalță triumfător strigătul:

Să trăească M. S. Regele Ferdinand, Regele României Mari și Înaltul Protector al vânătorilor români.

Să trăească Înalta Dinastie Română!

frate cu Alexandru Dobro - prof. L. Dom. Nicol. Mitră - Socom. Vasile Arbore.

Art. 71

(din legea pentru protecția vânatului)

Citesc și recitesc art. 71 din legea pentru protecția vânatului, așa cum a fost modificat; și mă întreb: care a fost scopul acestei modificări?

Să ajute formarea societăților de vânătoare? Nu; fiindcă din coprinsul întregului articol se vede menționa în societăți, pe care le pune sub o strașnică privighere administrativă, și sub grele și umilitoare condiții de funcționare. Și mă întreb: de ce? Ce s'a urmărit? Dar pentru luminarea chestiei aceștia, care interesează foarte mult pe toți vânătorii, să examinăm pe rând cele trei aliniate ale acestui articol.

Alin. I. — „Pentru exercitarea vânătoarei sau pentru ocrotirea vânatului se vor putea înființa societăți de vânat, uniuni sau federale.“

Mai întâi prin cuvintele: «se vor putea» se înțelege că în viitor, nu e nici o obligație pentru grupurile de vânători asociați. În legea nemodificată se părea că aceasta este obligatoriu. Se spunea: se vor înființa“.

Apoi din coprinsul restului cum și chiar din aceste cuvinte pare a se înțelege că dacă scopul acestor va fi și acela de a ocroti vânatul, ministerul le va face oarecare avantaje. Căci altfel ce l'ar privi pe minister formarea de societăți, cari este liberă după legile țării?

Și aceste încurajări se văd în lege la art. 66 al. 4. și la art. 72: statul își rezervă dreptul de a încuraja acele societăți „ca e și-ar câștiga merite în ce privește protecția intereselor de vânat și ocrotire a vânatului“. Textul e stilizat cam după ungurește, ceiace ne face să credem că d-l inspector general al vânatului ar fi autorul proiectului de lege. Și desigur tot geniala d-sale inspirație a fost aceea din neexplicabilă generozitate, care făgăduiește acestor societăți prin art. 72 „animale de prăsilă în mod gratuit sau

cu preț redus“ probabil din acele ce vola să le desfacă prin Uniune fără de altfel să explice dacă aceste animale vor fi din cele sălbatice: epuroaice, scroafe mistrețe, capre etc., or din cele domestice. Este desigur o nedomerire pentru societăți, dar ea e inofensivă.

În rezumat alin. I din art. 71 este chiar mai judicios redactat decât art. 71 din vechea lege care spunea în mod imperativ: „se vor înființa“. Dar unde începe nedomerirea este în alineatul II. Iată acest aliniat.

Alin. II. „Aceste societăți, uniuni sau federale nu vor putea funcționa dacă nu sunt autorizate de ministerul domeniilor“.

De ce această restricțiune pentru societățile sportului vânătoarei? Când sunt prevăzute prin legile generale de administrație atâtea mijloace de control al tuturor societăților. Și când prin aceleași legi, ori ce asociație se poate face între cetățeni, liberi a se aduna și discuta chestiile cari-i grupează; de ce numai societățile de vânătoare n'ar putea fi libere?

Este aci unca dispoziție din lume, pentru o societate de sport; și se vede că altceva, decât interesele sportului, s'a urmărit. Este desigur un mijloc de a favoriza pe unele societăți sau pe unii vânători și a persecuta pe alții. Și până acum nu s'a văzut în legile noastre o așa dispoziție. Alineatul următor e și mai draconic. Și vom vedea din el la ce tinde întreaga modificare a art. 71.

Alin. III. „În caz de autorizare, prin autorizare însăși se va indica și condițiunile de funcționare și de revocare, în caz de abatere dela condițiile fixate“.

Am înțelege acest ultim alineat, dacă prin lege s'ar acorda avantaje speciale societăților de vânătoare cari ar obține autorizarea ministerului. Aceasta ar putea să le pună și condiții de a ajuta ministerul în aplicarea legii prin paza vânatului, înmulțirea și comercializarea lui etc. Atunci firește că ministerul care ar fi ajutat de asemenea societăți ar putea să le creeze

și anume avantajii, și să-i păstreze controlul, că în adevăr societățile își îndeplinesc angajamentul lor. Dar aceasta nu trebuie impusă decât numai societăților cari vor să ia asemenea angajamente. Prin dispoziția luată ca să se aprobe arendarea terenurilor și pădurilor statului pe termene lungi, acelor societăți cari au angajamentul de a face crescătorii de vânat; a face construcții, a pune pază și a înlesni astfel înmulțirea vânatului. Suntem siguri că această măsură ar fi dat roade bune dacă nu se făceau atâtea favoruri și nedreptăți, totuși va schimba mult felul sportului sălbatic de astăzi *al distrugerii vânatului prin bătăiași* și prin arendarea pe termene scurte cari nu dă posesorului vânatului răgaz a menaja vânatul și a favoriza înmulțirea lui.

Dar să revenim la lege. Dacă măsura poate fi bună pentru raporturile dintre minister și unele societăți, ea nu trebuia impusă tuturor societăților; fiindcă stăpânește un drept constituțional de libertatea asociațiilor. Cu atât mai mult nejustificat cu cât se referă la un sport inofensiv, care în toate țările este încurajat. Totuși în legea noastră, prin alin. II și III, societățile de vânatoare sunt puse în grele condiții de funcționare. Și atunci ne întrebăm iarăși ce s'a urmărit prin această modificare a legii, care iese cu totul din norma legilor noastre?

Ea a putut ființa în țările cu regim absolutist ca Rusia; or măcar cu tradiții absolutiste ca răposata Austro-Ungarie.

Și o spunem aceasta fiindcă noi am înțeles că această dispoziție din lege, această modificare s'a făcut cu un scop meschin de a lovi, după cum s'a văzut, în vechia Uniune Generală a Vânătorilor înființată cu scopul de a exercita un control serios în toate direcțiile și care face concurență dizidenței acestei Uniuni. Și cei ce au influențat sus prin intrigi și cu lingușiri, ca să se facă în legiuirea noastră o așa neobișnuită inovație, să se ia asemenea dispoziții cu care noi, regătenii, nu suntem obișnuiți, sunt acei frați de dincolo, veniți aici, unde au găsit o primire ospitalieră și situații la cari nu au visat. Ei s'au fofilat și s'au dedat la intrigi, cari au impus modificarea art. 71 și introducerea acestor dispoziții vexatoare pentru toată lumea vânătorilor.

* * *

Aplicarea celor două aliniate a fost și mai aspră prin dispozițiile luate de ministerul de domenii care printr'o circulară formată din 12 articole, stabilește condițiile de aprobare a statutelor societăților de vânatoare (Circulară publicată în Revista No. 36—37 pag. 6—7). Nu putem să nu redăm din nou câteva perle alese ale acestei circulări.

1. *Fiecare societate să limiteze numărul membrilor săi.* De ce? nimeni nu înțelege rostul acestei obligațiuni impuse de minister.

2. *Filiiale nu pot fi admise decât cu aprobarea ministerului.* De ce? Mister. Ba au dat o explicație generală și anume că această dispoziție ca și cea referitoare, la *întrebuințarea limbei române în corespondență*; cum și aceia că societățile să aibă „un ca-

racter strict vânătorească”, ar avea scopul de a împiedica și controla societățile iridente din provinciile foste subjugate. Socotim că Statul are la îndemâna sa: legi de administrație generală și legi militare speciale pentru a înfrâna orice veleități de iredentism; și nu așteaptă dela direcția vânătorei privilegii și o poliție secretă. Este dar o naivă și inutilă măsură, care însă ambarasează înființarea și funcționarea societăților de vânatoare.

3. *Fixarea uciderii unui număr de păsări sau animale răpitoare, ca obligație pentru fiecare membru, și consemnarea acestui număr în statute este ridiculă.* Nici n'o mai discutăm. Atâta se pricepe, atâta fac, spre a nu fi acuzați că nu fac nimic.

4. *Desigur însă că cea mai gravă și ofensatoare, chiar pentru vânători, este aceia care se impune societăților de a trece în statute că se angajază „a exclude pe membrii societății cari lucrează verbal sau înscris contra intereselor generale ca protecția vânatului, înmulțirea lui, etc.”.* Ce însemnează a lucra verbal sau înscris contra intereselor protecției vânatului? Desigur că aceasta vizează pe cei ce ar critica legea de vânatoare. Și avem o dovadă care confirmă această părere în decizia de desființare a «Uniunii Generale a Vânătorilor» unde se spune clar că activitatea Uniunii este îndreptată împotriva legii pentru protecția vânatului și a personalului de control. Toate aceste dispozițiuni cari îngreuiază formarea societăților de vânatoare și ofensează pe vânători, sunt de prisos și nu ajută nimic: nici aplicării legii, nici sportului vânătorei. Vânătorii sunt în general oameni cu situații sociale în cari au avut prilej să cunoască și legile țării și aplicația lor; și să priceapă ce măsură, să ia ca să dea sportului vânătorei importanța și agrementul cu care este deprins un om de lume.

Mult bine însă ar putea să facă vânătorilor, administrația oficială, dacă ne-ar înlesni procurarea materialelor de vânatoare: alice, tuburi, iarbă, arme etc., cari au ajuns la prețuri excesiv de mari. Statul ar putea să înlesnească importul acestui material și în același timp să efiinească ceea ce are în monopol, cum este iarba de pușcă, nu ca în prezent. Și înțelegem acest import, nu prin procederea din trecut care a înavuțit un ovreiaș fără profesie înlesnindu-i importul prin trecerea unor influențe politice; fiindcă tot noi, vânătorii, am plătit acea îmbogățire.

Scriind acest articol am înțeles să atragem atenția organelor administrative și vânătorilor asupra necesității unei alte directive. Noi cei cari lucrăm pentru interesul general al vânătorilor și care am primit o lovitură nedreaptă rezultat al unor meschine invidii și mijlociri, ne facem datoria a continua să lucrăm pentru interesul tuturor și suntem mult recunoscători aceloră dintre camarazii noștri — din fericire foarte mulți — cari ne-au încurajat, fie prin scrisorile lor, fie prin adesiunea lor la Revista și Societate, fiindcă toți au înțeles că toate aceste măsuri cari s'au luat: fie prin modificarea legii; fie prin dispozițiile aplicative, au pornit dela ura câtorva în contra vechei U. G. V. pentru a o desființa, ca să rămâie neturburată numai cea «din România».

A fost o lege personală și de ură, unică în jelu ei în întreaga legislație română; în aplicarea ei abuzivă, cum se va dovedi sperăm în fața justiției.

Un bătrân vânător

La capre negre

Era prin 1896.

Mă hotărâsem să fac o vânătoare și luând-o la Voineasa, de unde am trecut muntele de la stânga ducându-mă la Ciunget care e un sătuc de vr'o 20 de familii de vieri, așezați într'o luncă de lângă râulețul Repedea la poalele munților Sghiburoși ai Repedei. Acolo cunoșteam un vânător ca de 30 ani, anume Savu Ion. Munții Repedei care duceau până la Piatra Albă, un plai de 30 klm. lungime, sunt cei mai schiburoși munți de pe Lotru.

Acolo sălășluește capra neagră și ursul.

Munții sunt acoperiți de brazi și pini, care erau crescuți printre stâncile prăbușite.

Cu tot timpul întârziat din luna Decembrie, am luat pe Savu, care era și pădurar și cunoștea locul bine și împreună cu un câine de vânat de munte ce aveam anume Ghimișiu ne îndreptarăm pe plaiu, la deal. După un drum de patru ore, de urcare, ajungem la stâna din poiana de la Piatra Fetei care era părăsită.

Facem un foc și rămânem peste noapte acolo.

Seara la foc, după ce Savu și-a aranjat stomacul cu mămăligă proaspătă tipărită în căldărușa care nu i lipsia de lângă burduful cu mălaiu și cârpa cu brânză.

Aprinse pipa și să lungi pe lângă foc. Afară începuse un vânt târișor și cu negură.

Savu începuse să-mi povestească o întâmplare adevărată a unui unchiu al lui, vânător, cam în modul următor: acum doi ani, unchiul meu, care avea 11 fiare mari (capcane) pe care le întindea pe plaiurile și pe lângă stâncile Repedei pe la diferite trecători de urși și pe care le cerceta în fiecare săptămână, de multe ori găsea câte o dihanie de urs prins în câte o capcană. În una din zile venind de la deal să cerceteze fiarele, găsește o dâră, unde așezase o capcană, făcută de ancora lanțului; iar capcana era târâtă mai departe. Merge pe urma dărei care era dușă către un brad mare căzut, să uită împrejur nu vede nimica; să uită pe sub brad, nu vede; să duce lângă brad și să apleacă peste tulpina bradului, în momentul acela să pomenește fulgerător cu o labă cu unghii care i se înfige în cîafă și-i rupe pielea din cap până la obraz, lăsându-i scâfârlia aproape goală.

Ingrozit să retrage, dar cu pielea atârnată pe față și însângerat, era ursul prins în capcană de piciorul de dinapoi, care sa dus până sub bradul căzut și acolo s'a prins ancora de la lanțul fierului, în cătina de brad; iar ursul și-a făcut o groapă sub tulpina unde era ascuns Badea Ioan, că așa îl chema și-a lăsat și pușca și traista acolo, și-a tulit-o la vale spre sat unde a întâlnit în marginea satului niște copii cu

vitele, care în momentul ce l-a văzut rupt la față și plin de sânge, a rupt-o la fugă în sat și a început a sbiera pe linia satului istorisind ceea ce a văzut. Atunci a început a eși bărbați și femei care erau pe acasă și au văzut pe nenorocitul. Cunoșcându-l după umblet, la dus acasă și căutându-l cu babe, după trei zile de chin a murit. În urma lui sa dus alți vânători din sat care a găsit ursul tot acolo și la împușcat.

Când să lumină de ziuă Savu să scoală și iese afară unde vede lângă un brad în poiană un urs, care păștea otava verde ce era prin poiana stâncei pe lângă stăvie. În loc să se retragă binișor înapoi, îmi strigă ca să ies cu pușca că ursul e acolo, atunci ursul a sărit prin brazi la vale.

Ne pregătim de plecare, afară era negură deasă ne lăsăm pe lângă Piatra Fetei la vale, am văzut peștera de la Piatra Fetei, cari în timpurile vechi era locașul haiducilor. O ascunzătoare groaznică, deși primitivă.

Între stânci ne șueră un țap care ne-a însemnat însă noi nu l-am văzut din cauza negurei. Dau drumul la câine după el. Numai decât îl ea în primire și pornește în goană la vale. Incepuse să ningă tare, Savu să lasă la vale eu rămâi pe loc. După vro jum. oră să aude câinele lătrând la un sghiab de vale lângă râu, unde țapul să așezase într'un sghiab unde nu putea să străbată câinele, decât lătra din depărtare. Savu s'a dus înainte acolo grăbit, își așează pușca pe piatră și trage. Însă în graba lui, pușca dă greș, când a întins cocoșul îi căzuse capsă împărâtească jos.

Era o pușcă de la 48 cu o țeavă de 1 jum. m. Caută în chimir, unde credea că e cârpa cu alte capse însă le uitase acasă; și ca să nu scape ocasiunea scoate fitilul de scăpărat din chimir, umple cilindru puștei cu praf și așează pușca din nou cu ținta la Țap. O tine la piept cu o mână, iar cu cealaltă mână duce fitilul aprins la cilindru unde să aude o detunătură puternică de răsună toate văile, însă ce s'a întâmplat, fiind cilindrul larg, focul, parte au ricoșat în obrajii lui Savu, iar parte a eșit cu împușcătura pe țeavă în vânat.

În momentul acela... aud o văitătură puternică. Alerg repede într'acolo și ce să vezi, bietul Savu era fără mustăți, fața arsă și ochii roșii, pușca era aruncată jos, iar el pusese o cârpă pe obraji. De usturime se văita mereu, și începuse să spună pătania, capra și câinele dispăruseră.—Era pe la ora 2 p. m.—Ningea puternic. Mă retrag cu el lângă un pârâiaș sub un brad unde facem un foc. Savu s'a pus jos și și-a băgat capul în cojoc. Am fost siliți să rămânem peste noapte acolo, sub brad, la un foc slab că nu era topor cu ce să tăiem lemne. La 12 noaptea, mi-a venit câinele ud și obosit, a început să latre de bucurie că ni-a găsit.

Zăpada până la ziuă era aproape un metru. Împrejurul nostru era zid de zăpadă. După ce mâncarăm câte ceva, ne pregătim de plecare. Dar încotr'o? Pe vale era imposibil din cauza sghebariilor așa că trebuia să ieșim tot la deal pe unde am venit și plecarăm. La fie care zece pași ne schimbam că nu pu-

team rupe zăpada, ba mai cădeam și la vale. Pe seară după o oboseală mare de înot prin zăpadă am ajuns în poiană la slână. Pe drum am văzut un jder pe un brad, pe care la-m împușcat. Am dormit la stână și în ziua următoare am ajuns cu Savu la Ciunget. Savu cu fața inflamată și fără mustăți.

V. Popa Rădu

O vânătoare în Munții Argeșului

— La ce mă scoli la ora asta? Ce s'a întâmplat?

— Mergem peste câteva zile la Nae Drăghicescu proprietarul din Căpățâneni, avem ceva capre, țapi... și altele!

— Dar vezi tu, încerc eu să mă scuz, sunt reținut în oraș încă 12—15 zile, în care timp nu pot întreprinde nici o acțiune, deci... este...

— Nu domnule! Nu suntem așteptați la Nea Nae decât pe la 10 Decembrie, căci omul nu cred să fie liber mai de vreme, de fapt el va pleca pentru câțiva timp la București și Craiova, așa că, vezi...

— Ia lasă vorba aia; ce crezi tu că vom face la Nea Nae? El unul nu este vânător nici de Duminică, dar să facem ceva în stil mare!

— Facem, ba, facem, ce tot cobești, acolo unde am mai fost noi în toamnă; ai uitat? Merg și Cilică Săpunariu cu fratele lui; ce mai vrei?

— În sfârșit, să facem în așa fel ca ziua plecării să convie tuturora, prin faptul că eu am libertate după 10 Decembrie.

— Bine!...

După ce mai luarăm câte o cafea urmată de țigări, încep discuția cu privire la plecarea noastră, pe care nu știam cum să o mai înlătur; ba că ar fi bine să dăm pe la cutare punct, ba că Săpunaru al mic e pernoy și te culcă jos, ba că el e mai mulțumit așa, ba așa, ba dincolo, lungirăm vorba până pe la 10 dimineața! După această întâmplare trecu vre-o 6-8 zile și iarăși mă sculă din somn cu sgomot și tropăituri de picioare în antretul casei.

Raul cu cei doi Săpunari soseau ia mine spre a lua contact și de comun acord să alcătuim un itinerariu ce urma, sigur, să fie pe gustul fiecăruia.

Plănuisem ca, în dimineața lui 12 Decembrie 1914 să plecăm de la Raul de-acasă, într'o sanie cu 4 cai, pe drumul Cioarei până în marginea lui Căruțașu, sat mic așezat în fața unei râpe în care nici soarele nu are îndrăzneală să-și trimeată câteva fire de lumină, loc unde era stabilită prima etapă după 27 km. făcuți pe un drum impracticabil și în plină iarnă!

Dela această primă etapă, mai avem de parcurs 33 km. în aproximație, până la mult doritul conac al lui Nea Nae Drăghicescu. Și unde mai pui că altă etapă nu se mai poate face!

«Tură-vura (vorba lui Raul), ne-am înțeles și doar să se scufunde pământul,» „vorba-i vorbă“!

— Toate bune! Până acuma a fost cum a fost, dar

în preajma plecării încep neliniștele, că cutare poate nu va mai merge, ba nu sunt gata, și câte de astea. La C.-Argeș nu găseam tot ce ne trebuiau. Fuga la Pitești și aprovizionează-te!

La ziua cu pricina, toți cavaleri, niciunul nu s'a făcut de rușine.

În sfârșit iată-ne și plecați!

Vânătoarea pe care noi aveam s'o facem era hotărâtă într'o prăpastie megieșe cu două brațe ale unei scurgeri permanente de apă, numită «Icoana», și cumpăna lui Licitu, locuri unde în totdeauna s'a împușcat vânat frumos.

Aceste două brațe, lungi fiecare cam de 6-8 km. avea o reputație foarte pronunțată vegetație protejată de umezeală caldută a acelor două văi.

Câini, copoi în număr de 9 nu ne slăbeau cu lătratul și forfoteala lor în fundul săniei cât era de mare, fie de bucurie fie de părere de rău, (vezi că roata nu o știu!

Tot glumind și spuind fiecare întâmplări cari de cari mai gogonețe, ne apropiarăm de locul unde aveam să poposim pentru un scurt timp.

Marin Ursu, cărciumarul din marginea satului Căruțașu, ne aștepta după cum îi trimesem vorbă, cu țuică fiartă și cu ceva de-ale mâncării, ca pentru cei înfrigoșați și poate rebegiți de atâta drum.

Mâncarăm bine după ce ne mai desmortisem puțin mădularele, făcurăm o provizie bună de țuică fiartă în «Termos-ul fiecăruia, care se întreceau între ele ca mărime!

În sfârșit după o odihnă de 1½ oră pornirăm iarăși la drum, cu adevărat mai lungi și mai greu de răzbit cu sania noastră.

După cum era înțelegerea făcută, luarăm cu chirie încă 2 cai în plus de la Marin Ursu, căci numai cu cei 4 cai ai noștri, nu știu zău de vedeam fața lui Nea Nae Drăghicescu,—poate nici în 5 zile!

Iarăș glume, iarăș tachinări și cântece până începem ca frigul să-și arate puțin câte puțin din colții lui ascuțiți

Cu frigul în oase, cu termosul gol, calculam cam câți km. mai avem până la nea Nae cu pricina.

După multe discuțiuni am socotit că ar mai fi 5—6 km. din totalul de 33 km. și ceasornicul arată ora 12 din noapte, deci, dela ora 3 dimineața până la ora 12 din noapte, înseamnă că pielea noastră a fost pusă la un greu examen.

În sfârșit pe la 3 dimineața băturăm la poarta raiului. Cu chiu, cu vai, am ajuns și la nea Nae! câinii încep să latre de prin curte, de prin cotețe, etc. iar ai noștri din sanie îi acompaniau, așa că nu se auzea decât un sgomot infernal.

După ce tragem câteva focuri de armă, în aer, să îndură un om de-al curții să ne ea uluca și să se milostivească de noi întrebându-ne cam ce poftim.

După o lămurire a lui Raul, că este nepotul proprietarului, ni se deschise larg porțile mari și grele ale curții boarești...

În fine, iată-ne și în casă la căldură!...

Trudiți și dornici de un pat cald și moale, somnul puse stăpânire pe noi. După cum am dormit până a

doua zi la amiază, se vede cât de tare a fost Morfeu care drept vorbind este după părerea mea rudă foarte de aproape cu Bacus, în astfel de împrejurări.

Morfeu s'a făcut datoria, Bacus asemenea a fost la înălțime!!

A doua zi la amiază ni se servi masa, în sufrageria stil național a venerabilul nea Nae, om cam de 58—62 ani, roșu la față ca un „*talion*“ drept ca și brazii din curtea conacului, mai bun ca Bacus, frate de cruce cu Morfeu, și iarăși un fel de neam cu Titan, când e vorba să nu fie respectat «*ordenul Domisale*»!

Cum aveam destul timp de petrecut și la vânat și la ședere în casa lui, nu prea ne-am grăbit cu ridicarea mesei atât de asortată și variată.

Vorba românului, în prima zi nu am făcut decât să bem bine și să mâncăm iarăși bine, că de... o zi și o noapte pe drum... e ceva! Așa am și făcut!

Gazda, ne mai spuse fel de fel de întâmplări de prin vârful munților săi, noi mai trântirăm gogoși de ale noastre, știți, ne întreceam care mai de care, să tragem la piroane naționale, deale vânătorești curate. Nea Nae una, noi alta, numai biata coana Sulfânica, soția gazdei, femee bună și tare răbdătoare, primea și minciunile sofului și minciunile «*mosafirilor*», fără de sfârșit! Se minuna biata auzind de atâtea urși, lupi, vulpi, ba din când în când Nea Nae aducea în discuție și câte un fel de «*alifant*» și câte un «*leu*» de ăla cu coama de «*hârmasar*»!

Când veni vorba de «*Girafă*» și de «*Croncodil*» veni Morfeu și ne atinse puțin, ca un fel de aver-tisment, ca și cum ar zice: Mai las-o cu atâtea piroane, că vă trimet la culcuș»; așa că pe deoparte căldura din cameră, și oboseala, nu încă dispărută, etc. etc., ne făcu să ne retragem în camerile noastre.

Dar, înainte de a ne culca hotărâsem ca la 5 cel mai târziu, în dimineața următoare să fim gata îmbrăcați pentru expediția hotărâtă.

Urma să plecăm dis de dimineață pe brațul râului «*Icoanei*» lung cam de 5—6—8 km., aproximativ, foarte mult călcată de vânătorii de căprioare și cerbi. Nu rar a fost când acolo s'a împușcat urși de cei negri ca pana corbului!

La 4 dimineața ne scularăm cu toți. Mare ne fu mirarea când am dat cu ochii de Nea Nae înarmat până în dinți! Ne uitaram unul la altul; nu știam ce să mai credem. S'a hotărât în sfârșit să meargă și el cu noi, Mai răsuflă și coana Sulfânica, săraca, de atâtea și atâtea.

Rând pe rând „se prezentară“ la curtea boerului cei 7 pădurari ai săi, înarmați fiecare, cum se cerea la o astfel de vânătoare. Intre acești pădurari se afla un om ca de 55 de ani, dar bine legat și roșu la figură, era cel mai sdravăn pușcaș dela vânătorile mari din partea locului. Acest Mărin Licițiu, ținea cu orice chip să ne însoțescă conform, ordinului primit

dela boer, ca unul ce a mai condus partide de vânătoare și ca unul ce a doborât mulți mistreți etc. prin partea aceasta de munte.

Cinci vânători cu gazda, plus 7 pădurari și 3 oameni din curtea boerului Nae, se făcu un convoi măricel.

Bine aprovizionați cu deale mâncărei și lacrimă de prună „*fată mare*“ cum zicea Nea Nae, am pornit pe la ora 5 dimineața prin spatele casei drept în culmea dealului drept și sterp cu a cărui poale ajunși în poteca ce duce la «*Icoana*». De la gazdă și până la locul unde aveam să vânăm, trebuia să călcăm 4—5 Km., drum, de altfel mai ușor ca cel pe care am venit cu sania!

În tot timpul drumului mi s'au dat informații și ne'au lămurit oamenii cam ce trebuiește să facem, cum să stăm în cufare pândă etc., lucruri mici dar poate cu oarecare importanță.

Ajunși la locul de vânătoare, ne odihnimăm câțva timp, și ne luarăm fiecare în primire locul arătat de Mărin Licițiu, promițând că vom face așa cum ne-a lămurit el!

Sunt așezat în stânga unui pădurar, iar în dreapta am pe Ciliță Săpunaru.

Valea se prezintă astfel: matca largă cam de 5 m., cu fâși largi, pe fiecare margini cam de 8—10 m. cu vegetație roșcată-verde, apă neînghețată și cu poalele povârnișului ce dă la apa nceasta, numai cu un strat de zăpadă subțire, pe alocurea nefiind de loc.

Toată valea aceasta dela isvor și până la confluența sa cu valea lui Licițiu nu are decât apă lină și de culoarea cristalului, curge lin cu un șopot ușor ca în basme! Tot fundul apei plin de pietricele mici și altele rotunde ca bilele cu cari noi copii ne jucam odinioară!

Stau cuminte în pază! de altfel din tot locul acesta sunt singurele 3 paze, cele mai bune și sigure din toate care sunt pe această vale.

Una din ele o are strajnicul ochitor Raul Radulian, una Ciliță Săpunaru și a treia o am eu.

Așteptând cu nerăbdare să se arate «*căprioara*» sau «*porcul*», aud lătrat de copoi în spre gura văiei, Probabil că au dat de ceva, reflectam.

Cum stam pe șeaua dealului cel mic din marginea văiei, mă ridic puțin spre a privi încotro se auzea larma făcută de copoi, curios să văd jivena!

Din cauza zig-zagului cel are matca râului cu toată această vale, nu puteam vedea decât la 50 până la 70 m., la dreapta și la stânga, altceva nimic!

Lucrul acesta se petrecea cam la 2—3 Km., dacă nu și mai mult, de mine, dar prin ajutorul ecoului și rezonanței, îmi făcea impresia că acțiunea are loc la 100—200 m., de groapa în care stam. Un moment pare că lucrurile s'au liniștit... dar, ca prin minune sgomotul reîncepe mai tare, mai aproape! Ce vreți, noi «*mosafirii*» aveam 9 copoi, unde mai pui 3 dulăi ai lui nea Nae!! Să auzi un scandal de 12 câni e ceva!

O clipă apoi, un trăsnet, și iarăși liniște! Câteva momente de groază pentru un novice, poate, și iarăși două focuri scurte, scadate, trase unul după altul

într'o vâlcea vecină cu aceia unde mă aflam! Atât, altceva nimic! Sunt și neliniștit, sunt și curios! A lovit? N'a lovit? Cu ce a tras? Cine a tras? Fel de fel de întrebări îmi treceau prin minte cărora, răspunsuri nu le găseam.

Stând astfel în așteptare, aud câinii clar, se apropie din ce în ce, gălăgia numai contenește. tocmai în fața mea într'o vâlcea de scurgere ce dă în valea principală a râului «Icoana» unde aveam paza, văd o îngrămăditură de nuele, crăci, brazi doborâți la pământ și putrezi de vremea scursă peste ei, loc de unde auzeam din ce în ce mai aproape lătratul co-poilor noștri. Pe acest drum, imposibil de răzbit, probabil o luase jivina urmată de aproape de câini. Așteptând evenimentul să se desfășoare, luam măsurile cerute de asfel de întâmplări și să fiu cât mai avantajat la tras. Ușor, fără cel mai mic sgomot, plec din locul meu, ceva mai la dreapta, în față căutând să am un brad gros și plin de crăci și în sfârșit, cam la 200—250 m. de locul unde mă aflam, drept în fața mea, se deschidea acea vale mică, strâmtă și plină de crăci și mărăcini etc. loc unde câinii goneau lighioana.

Mă așteptam să fie vre'un urs grozav, sau vre'un «crâncodil» de al lui Nea Nae, dar apropiindu-se tot târâboiul de mine, văd un porc mistreț „grăsun” încolțit de haita de câini.

Câinii nu'l slăbeau, cei mai îndrăzneți se apropiau căutând să'l apuce cu gura de picioarele de dinapoi, fără a putea să reușească.—Din când în când mistrețul se întorcea la ei, gonind 2—3 pași. câinii mai îndrăzneți.—La un moment dat văd mistrețul stând în loc căutând cu ochii, locul cel mai practicabil pe unde ar fi mai bine de eșit din această vale.

Câini nu-i dădea pace nici un moment, enervat se întoarce brusc, și furios svârle cât colo, un dulău, care chelălând cade în leasa de mărăcini urlând și sbătându-se ca în ghiarele morței; restul câinilor îndârjiți de purtarea porcului, se reped ca la un semn și dau tumba pe nemanieratul patrupe, și pentru că el să le demonstreze că e destul de al «dracului» rând pe rând deschise abdomenul la 2—3 câini din ceată.

Îmi era imposibil ca să trag un foc, în această învâlmășeală de bătăuși, fără ca să nu fac scăpat porcul și să nu împușc câini.—Printr'un fericit gest al porcului, câini se mai răslețiră, așa că el apărură singur la gura văii, numai la 10—15 m. departe de

mine; ochesc cu carabina, în spata din stânga, trag, privesc repede și văd pe acest patrupe cu râțul lui lung și colțul, vârât în zăpada mică a văii—curgându-i sânge din deschizătura largă făcută de glonțul carabinei mele.

Câinii dau năvală peste el, întinzându-l fiecare cum se pricepea mai bine, lucru ce nu ținu nici 2 minute, căci porcul cu un efort îndoit de suflarea morței ce dă puteri uriașe, se scoală și sparge repede toracele celui mai sdravăn dulău al gazde noastre.—Repede, când câini sunt departe de el, dau a doua lovitură în țeasta capului, care lovitură avu de efect, că-i scoase ochiul și ceva din creier.

Nu mă mai satuream privind la el, examinând fiecare părticică a corpului său, și nu uitasem ai face și teoria loviturii mele!—Câinii roată pe lângă el îmi făcea impresia că așteaptă să fie invitați la decorare!

Aud pași apropiindu-se, câini se mișcă într'acolo! Sunt ceilalți care vin să ne adune pe cei ce nu cunoșteau locurile de pe aceste meleaguri.

Curios întreb cine a tras cele 3 focuri la început? Mi se răspunde că primul foc a fost tras de Raul într'un frumos exemplu de «mistreț», dar cele 2 focuri de Mărin Liciflu într'o ciută.—Pentru o zi, aceste 3 exemplare, aduse de noi, în timp ce la curtea boerului, era ceva impunător.

Apoi, după ce mai mâncărăm ceva, la bătaia unui foc halducesc stam roată și ne încălzeam.—Luarăm inventarul câinilor: Din câini noștri 2 copii morți, un dulău rănit și un al treilea dulău mort, ambii ai gazdei noastre.

După ce mâncărăm bucuroși, pornirăm pe la 2¹/₂ după amiază în spre casă.

Mai cu glume, mai cu cântece, bătui la poarta rauiului, unde avem și căldură și mâncare și în sfârșit de toate.

Iarăș masă, iarăș glume, iarăș bietul «leu cu coama ca de harmăsar și câte aite, pe care coana Sultănica cred că o să le fie minte și . . . moartă!!

Odihniți bine și mâncați tot așa, facem a doua zi o mică excursie până la un punct oarecare din muntele Strâmbu proprietatea boerului, loc plin de vul-turi și alte dihanii rele.

După un drum de o oră și mai bine am ajuns la Strâmbu, unde am împușcat fiecare între 5—12 vul-turi mari ce se găseau cu nemiluita pe acest vâr-

CERCUL VÂNĂTORILOR

DIN BUCUREȘTI. — CALEA VICTORIEI, No. 61.

Anunță pe toți VANATORII și toate SOCIETĂȚILE de VANATOARE din ȚARA că a înființat un mare MAGAZIN de ARME, ACCESORII de VANATOARE și MUNIȚIUNI, de unde fiecare VANATOR și SOCIETATE și le poate procura cu prețuri mult mai eftine ca în altă parte.

de munte, pripășiți numai de vre'o 3 — 4 ani, după cum ne spunea însuși proprietarul.

În fine, am stat la Nea Nae 5 zile unde rînd pe rînd am colîndat la vînătoare prin mai toate locurile.

Nu am mai îpușcat din vînatul mare, decît pe valea lui Licitu, un cerb, iar tot pe aceeași vale a 4 zi o capră neagră. A cîncea zi am petrecut-o jertfind zeilor noștri cîte ceva, din prisosul ce-l aveam.

Luându-ne rămas bun de la gazdă, i-am promis după cererea lui că vom veni primăvara viitoare și ne vom ține de cuvînt.

Iarăș chin, să faci distanța asta de la el la oraș! e un drum bunicel, nu-i vorbă că am mers noi greu la început vine urcuș, iar acuma scoboram și deci mergem mai lesne.

Vizitiul bătea la cai ca la covoare, și ei parcă știau că merg acasă, ne aluneca sania pe zăpadă ca vijelia.

— Măi Ioane, ia mai atingei mă cu al sfînt Ilie, să o mai ia din loc!

— Lasă domnule, că merg ei săracii; și apăi ce să-i măi bat de geaba când merg, așa am eu în «caractir»-ul meu.—că au suît.

Și pe seama «caractirului» lui Ion al nostru am rîs și am glumit, în atît pînă ia prima etapă am și uitat pe unde a mers și cecece a trecut timpul.

Odihniți bine caii, și noi cu chestiunea stomacului fiind la curent, am plătit și am luat drumul orașului care nu mai era departe de satul Căruțașu.

Pe drum, mai deschidem vorba de caractir și caractirul lui Ion. Ion care pricepuse că l'am cam luat peste picior, își îndesă căciula pe ochi și nu ne mai spuse o vorbă, lucru care ne făcu pe noi mai arțăgoși ca la început.

— Ia ascultă mă Ioane, de ce întoarce lăutarul capul când cântă din vioară? Știi mă, ori nu știi?

— Nu știu domnule? Da unde să știu, ce am învățat prin școli ca d-v.

Dacă e așa, ne lăsăm păgubași! Gîndind la casele noastre, fiecare eram nerăbdători a ajunge mai repede — Și am ajuns cu bine.

19 Decembrie 1914.

Horia C. Bucovineanu,
Publicist.

Dela direcția vînătoare.

Noi măsuri vexatoare

Direcția vînătoare, adică d. N. Seulescu și cu prietenii d-sale de vînătoare, au hotărât a trece în regulament, cecece n'au putut trece în lege, dispoziția ca: cei ce au în arendă dreptul de vînătoare al unei păduri, capătă prin aceasta dreptul și asupra

terenurilor din jurul pădurilor, pînă la o rază de cîteva kilometri, oricare ar fi situația juridică ale acestor terenuri.

Adică, contractele de arendare cad și cei ce aveau drepturi prin aceste contracte vor fi dați judecății ca braconieri, dacă vor căuta să facă uz de drepturile lor. *)

Argumentul acestei dispoziții este acela că vînatul ca iepuri și potârniche, avînd sediul lor în pădure, câmpul este o atenansă a pădurei, servind la plimbare și agrement pentru acel vînat, și iarna se retrage la casa sa, care este pădurea.

Faptul însă nu este așa. În realitate câmpul cu semănăturile lui servesc hranei și dezvoltării vînatului. De cu primăvară, adică de cum scapă slăbit de iarna grea în care a dus lipsă de toate, vînatul se revarsă pe câmp, unde găsește hrană și unde intră în viața veselă și plăcută. Acolo se împerechiază și se reproduc; acolo își crește puii. În semănăturile cu grâu și meiu se hrănesc și cresc pușorii potârniche; în porumbul verde și umbros iepurile și potârnichele se ascund și numai frigul și zăpada iernii care acopere câmpia desgolită de semănături, vînatul caută adăpost în pădure, de nevoie. Acolo suferă foamea și frigul, acolo îl pîndește vulpea și braconierul. Și atunci întrebăm cine are mai multe drepturi asupra vînatului: pădurea sau câmpul. Desigur că câmpul. El îl protejează, el îi dă hrana, în el găsește dragostea și mulțumirea, în el se înmulțește.

Deaceea, dacă e vorba să se hotărască dreptul uneia asupra celeilalte, atunci desigur câmpul are mai mult drept.

Dar nu vrea d. Seulescu așa ceva, fiindcă au luat pădurile de la minister **prin bună învoială, fără concurență și din favoare vor să-și facă un drept.**

Ne întrebăm pînă unde vor merge oamenii aceștia cu îndrăsneala de ași creia favoruri în paguba tuturor celorlalți vînători. Facem apel la toți vînătorii să protesteze și să ceară d-lui ministru a pune capăt acestor abuzuri.

—S—

Cu Spanachide la vînătoare

Ca de obicei în una din zilele de toamnă cutreeram meleagurile Dobrogei, cu un prieten plus Spanachide. După o zi întreagă de umblet, spre seară urma să fiu la locul hotărât, ca, apoi să plecăm cu căruța înspre sat. După cîtva timp mă întîlnii cu amicul, fără însă să dăm de Spanachide.

Vorbind și scrutînd zarea, în adestarea celui de al

*) În numărul viitor ne propunem a trata o nouă dispoziție ce voesc a lua, uzurpînd drepturile locuitorilor-săteni improprietăriți prin noua lege, cu scopul de a încasa arenda de vînat în folosul fondului de vînat creat pentru a favoriza pe unele societăți sau pe unii vînători, în detrimentul tuturor.

treilea, auzind două lovituri, ambele trase la interval foarte scurt, timp pe care cred că, un perfect cronometru nu ar fi putut înregistra pauza dela un prim foc la al doilea.

În sfârșit, am deschis sacul de spate, scoțându-mi epurii. Aveam două bucăți. Doi îi trimisesem la primărie pentru cele legale în privința atacului ce-l comisesem la drumul mare.

Amicul, avea trei, după afirmația lui, nu a scăpat nici unul.

Am așezat epurii în căruță, acoperindu-i cu paie, căci nu vream ca Spanachide să afle.

Nu mult după aceia veni și Spanachide.

Scandal și tevatură. Enervat și în primul rând revoltat peste măsură, de neisbânda lui — probabil — ne istorisia pierderea tuturilor epurilor ce prin firea lor de reacționari cu fuga-i nu a putut face ca geanta să o populeze cât de puțin.

De geaba ne mai demonstra, de geaba ne aducea martor pe Dumnezeu, cartușiera îl trăda.

Tot numărul de cartușe erau trase, fără ca el să aducă ceva în geantă.

— Bine Domnule! În ce ai tras toate cartușele? Probabil că ai dat peste un stol de potârniche!! Spanachide încruntă din sprâncene, cam încurcat.
— N'am dat decât în trei epuri.

Neputând să mă abțin, îi replicai :

— Toată cartușiera ai dat-o în vrăbii ?

Se cam roși el, dar noi aveam dreptate. A tras după fiecare iepure, câte două focuri, fără izbândă.

— Aici iepurii sunt foarte curioși ; trag eu la 25 m. și nu cade, Domnule !

— Se poate d-lé Spanachide ?

— Sé prea poate !

— Cum tragi d-ta cu arma ?

Grăbit îmi arată cum trage !

— Și . . . . nu le z'ci nimic de nu îi vezi ?

— Ce să le zic ? Ori îți bați joc de mine ?

— După cum este și timpul ! Le zici : « bună dimineața », « bună ziua, etc. » sau dacă este înainte, sau după masă, le zici ceva « să vă fie de bine » etc. Cam așa ?

Când el îți răspunde, d-ta iei arma la ochi, ... și tragi.

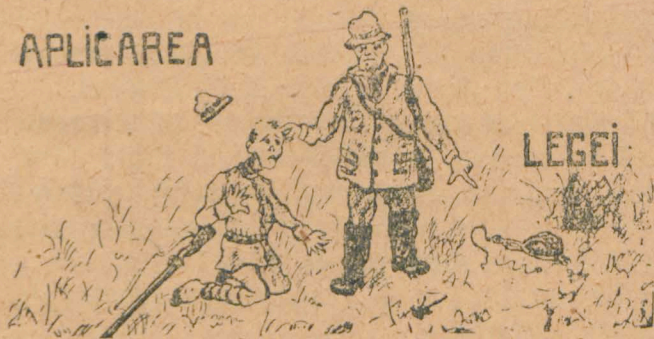
Spanachide roti la mine ochii mari, buimăcit ! Se gândi o clipă și răspunse :

— Auzi, Domnule, p'aici merge cu alte obiceiuri, nu ca pe la noi ! Iauzi d-ta, să le dau eu bună ziua ; pasămite am nevoie și de carte de vizită.

Rău nene ! Urât lucru !

N. Halchiopol

APLICAREA

Pentru d. Ministru de Domenii

București.

Domnule Președinte,

Am onoare, a vă face cunoscut, că în comunele: Bucu, Ograda, Gologanul și cătunele Dimieni, Buciumeni, Ciorușca, Poșta din județul Ialomița există peste 30 ogari.

Stăpânii lor nu numai că nu sunt supuși la taxele legale, dar nici nu știu că există o lege cari-i oprește de a-i lua la munca câmpului. Vă puteți închipui ce dezastru pentru bietele epuroaice cu pui, sau pentru vătui. În afară de asta, cei cari au permis de port armă numai, stau seara la pază de epuri, atunci, când împușcând o epuroaică înseamnă a distruge o întreagă

familie. Vă rog D-le Președinte, bine-voiți a interveni pentru a se ordona aplicarea legii și în sus zisele comune, căci suntem expuși ca într'un an, sau doi, să nu mai avem nici un iepure.

Cu stimă,

Inginer Th. Bădescu

Com. Ograda, satul Dimieni, jud. Ialomița.

* * *

Întrebăm direcția vânătorii din Ministerul de Domenii, dacă are timp să se gândească la o măsură pentru stârpirea braconajului care în loc să se împuțineze, crește din zi în zi.

S'a atras atenția în nenumărate rânduri asupra vânătoarei cu ogarii, care se practică în toată țara, în disprețul legii.

Dăm mai jos o nouă listă din Amara (Ialomița) Băi.

Iorgu I. Moroian, Ilie Trandafir, Iancu M. Câlțea (recidivist), Avram I. Bunea, Ion I. Bunea, Ion Soldatu și Cantonierul dela cantonul 65 de pe linia Ghimpați-Ciulnița.

INSEMNAȚI

În numărul 31 al Revistei noastre, publicăm o scrisoare a d-lui V. Ardeleanu, prin care cerea ca d-l G. Nedici, vice-președintele disidenței Uniunii, Consilier la Înalta Curte de Casație și Inspector General al Vânătorului, să dea lămuriri asupra sumelor încasate timp de doi ani pentru Reuniunea pentru ocrotirea vânatului din Transilvania, câte 40 coroane anual, dela fiecare vânător și chiar dela ofițerii din armata din Transilvania, căci altfel nu i se elibera permisul de vânatoare, permis ce urma să fie iscalit de d-l Nedici. D-l V. Ardeleanu cerea și un bilanț.

Cum chestiunea e destul de gravă, se impune ca d-l Nedici să răspundă, fără întârziere asupra acuzațiilor ce i se aduc, asupra sumelor încasate și cheltuite, ce nu s'a văzut niciodată prin reviste sau ziare.

* * *

Mai mulți membri ai Societății «Pelicanul» ne roagă să întrebăm pe d-l Președinte al sus numitei societăți, ce măsuri a luat contra unui domn doctor membru în Consiliul de administrație al disidenței Uniunii G-le a Vânătorilor, care a fost prins braconând pe locurile acestei societăți.

* * *

Un grup de prieteni au hotărât formarea unei noi societăți care să apere interesele generale ale tuturor vânătorilor, sub numele de «FEDERAȚIA VÂNĂTORILOR» și a căror statute le publicăm prezentând un interes deosebit pentru vânători.

* * *

Aducem mulțumiri d-lui Carol Crötzer din Roman care a binevoit a ne dona:

- 1) Das illustrierte Buch von Kunde (două volume).
- 2) Diezel's Niederjagd (un volum).

FEDERAȚIA VÂNĂTORILOR.—BUCUREȘTI

STATUT

CAP. I.

Art. 1. Se înființează în România o Societate sub numele de «FEDERAȚIA VÂNĂTORILOR» cu reședința în București, având un caracter strict vânătoresc.

CAP. II.

Art. 1. Scopul Federației este:

- a) De a grupa la un loc toate societățile de vânatoare și pe toți vânătorii din întreaga țară pentru binele general vânătoresc.
- b) Sunt cu desăvârșire excluse din scopurile Federației, arendările de terenuri pentru vânatoare.
- c) A da concurs statului, servindu-i ca au-

xiliar, putând avea chiar un caracter oficios, pentru aplicarea legii, acordând, după mijloacele Federației, recompense în bani, certificate etc. acelor cari, prin activitatea lor s'au arătat folositori intereselor vânătoresci, sub orice formă.

d) Va acorda subvenții și va face donațiuni publicațiilor vânătoresci pe care le va găsi că merită aceste ajutoare.

e) Protejarea, conservarea și chiar înmulțirea vânatului folositor, intervenind pentru a se reglementa pe zone, împușcarea vânatului sedentar.

f) Va interveni la trebuință, pe lângă societățile actuale de vânatoare, din întreaga țară, ca ele să organizeze vânători sistematice pentru distrugerea animalelor și păsărilor răpitoare, în limitele legii și a statutelor lor respective.

g) Organizări de congrese, pentru desbaterea și expunerea chestiunilor vânătoresci și care să procure membrilor săi sprijinul moral pentru apărarea drepturilor lor, după un program stabilit de Consiliul de Administrație.

h) Va avea o sală sau chiar un local propriu, pentru întrunirile tuturor societăților de vânatoare și pentru congresele vânătoresci, prevăzut acel local cu o sală de lectură sportivă și o bibliotecă.

i) Procurarea de articole de vânatoare și chiar sportive pentru membrii Federației.

j) Înființarea unui contencios pur vânătoresc, având la trebuință ramificări în toată țara, centrul fiind la București, și având printre însărcinările sale rezolvarea diferendelor ivite între diferitele societăți de vânatoare.

k) Îmbunătățirea și răspândirea raselor de câini de vânatoare.

l) Înființarea unui registru de origină, pentru câinii de rasă, indiferent dacă sunt născuți în țară sau importați din străinătate, care însă întrunesc riguros condițiunile tipului din care fac parte, redactându-se în acest sens un regulament special.

m) Organizări de concursuri, expozițiuni, muzee, etc.

n) Înființarea unui serviciu pentru întreținerea câinilor în pensiune și pentru dresaj, formându-se la trebuință și parcuri pentru dresaj.

o) Mijlocirea importului, de câini de rasă, din străinătate pentru membrii Federației, servind mai mult ca garanție morală, față de furnizori.

p) Combaterea prin orice mijloc a furturilor de câini.

CAP. III.

Membrii.

Art. 3. Membrii Federației Vânătorilor, sunt

toți vânătorii cari se înscriu în Federație printr'o cerere adresată Președintelui; precum și acei din Societățile de vânatoare afiliate la Federație.

Art. 4. *Membrii activi* sunt acei ce se înscriu direct la Federație și plătesc la început, odată pentru totdeauna, o *taxă de înscriere* de 20 lei. Ei trebuie să fie cetățeni români, străinii nu pot fi decât membri aderenți, plătiind însă aceiași taxă de înscriere ca și membrii activi.

Art. 5. *Membrii aderenți* sunt acei care fac parte din societățile de vânatoare afiliate la Federație, precum și străinii.

Art. 6. Societățile de vânatoare afiliate la Federație nu plătesc decât o taxă de afiliere de 20 lei, în afară de donațiunile sau subscripțiile membrilor, care sunt benevole.

Art. 7. *Membrii onorifici* sunt acele persoane care au adus servicii importante Federației sau sportului vânătoarei, sau care au dat ajutoare bănești în folosul scopurilor urmărite de Federație. Ei sunt proclamați membri de onoare de consiliul de administrație convocat expres și cu două treimi din numărul celor prezenți.

Art. 8. Membrii Federației Vânătorilor sunt obligați a fi în conformitate cu legea de vânatoare, atât în ce privește plata taxelor de vânatoare cât și respectarea legii.

CAP. IV.

Administrația.

Art 9. Federația se administrează de către:

- a) Adunarea generală.
- b) Consiliul de Administrație.
- c) Comitetul de Direcțiune.
- d) Comisia Censorilor.

Adunarea generală.

Art. 10. Adunarea Generală este suprema instanță a Federației.

Art. 11. Ea se întrunește odată pe an în luna Mai în sesiune ordinară, prezentându-i-se bilanțul precum și celelalte chestiuni ce vor fi în ordinea de zi.

Art. 12. În fiecare an, Adunarea generală va alege dintre membrii donatori și onorifici, câte trei censori și tot atâți supleanți, cari vor fi obligați a depune la sediul Federației rezultatul examinării bilanțului, cu 15 zile înaintea convocării Adunării Generale. Primii censori și supleanți ai Federației vor fi aleși de către și din primul Consiliul de Administrație.

Consiliul de Administrație.

Art. 13. Primul Consiliu de Administrație va fi ales la constituirea Federației. Dacă nu este complet, președintele îl poate completa ulterior. Președinții tuturor societăților

de vânatoare, cari au aderat să facă parte din Federație fac de drept parte din Consiliul de Administrație al Federației.

Art. 14. Hotărârile Consiliului de Administrație se consideră ca valabile, oricare ar fi numărul membrilor prezenți.

Art. 15. Consiliul de Administrație se alege de către și dintre membrii activi și onorifici și se compune din:

a) Președinția de Onoare poate fi încredințată în fiecare an uneia sau la mai multe persoane după aprecierea Consiliului.

b) 1 Președinte activ;

c) 2 Vice președinți;

d) 1 Secretar;

26 Membri Consilieri;

Art. 16. În primii 2 ani prin tragere la sorți, se va schimba câte o treime din membri-consilieri; ei pot fi însă realeși. După primii 2 ani Consiliul de Administrație va fi primenit în fiecare an, prin câte o treime din membri, după vechime. Ei pot fi în același timp realeși.

Comitetul de Direcțiune.

Art. 17. Din sânul Consiliului de Administrație se alege din trei în trei ani 6 membri și un casier, cari împreună cu Președintele și secretarul, formează Comitetul de Direcțiune al Federației.

Art. 18. Comitetul de Direcțiune are următoarele atribuțiuni:

a) Execută deciziunile Consiliului de Administrație;

b) Va ține ședințe ori de câte ori Președintele va crede necesar.

c) Convoacă Consiliul de Administrație.

d) Poate da delegație în numele Federației unuia dintre membri, sau chiar unei persoane străină de Federație de a o reprezenta sau a îndeplini o anumită însărcinare, sub controlul și Direcțiunea Comitetului de Direcțiune:

e) Va putea retrage o delegație data, fără a fi ținut a arăta motivul acelei retrageri;

f) Va numi și revoca funcționarii Federației.

g) Va alcătui regulamente generale și de detalii pentru fiecare secțiune și chiar scop aparte precum și pentru reprezentanții Federației.

h) Girează și conduce afacerile bănești ale Federației.

CAP. V.

Venituri și Fonduri.

Art. 19. Veniturile Federației se compun din:

a) Procentele fondurilor;

b) Diferite subvențiuni;

c) Diferite donațiuni, ofrande legate etc.

d) Subscrieri pentru un anumit scop;

e) Alte venituri extraordinare.

Art. 20. Fondurile Federației, provin din veniturile înșirate la art. 19 și se împart în:

a) Fond General care provine din veniturile înșirate la art. 19 alin. a, b, c, e.

b) Fonduri speciale.

Fondurile speciale venite sau donate special pentru unul din scopurile Federației se vor administra separat.

Art. 21. Fondul general sau fondurile speciale de care ar dispune Federația vor putea fi plasate spre a deveni productive în efecte publice, întreprinderi comerciale, cumpărări de imobile sau depuse ca depozit la o bancă.

Art. 22. În caz când vre-o societate, autoritate sau un grup de 20 persoane, solicită în scris deschiderea unei liste de subscripție, pentru unul din scopurile prevăzute în statut și prin care se constată că solicitatorii au dat cei d'întâi exemplul, Comitetul de Direcțiune, în limitele posibilității, va ajuta acea inițiativă și va deschide liste de subscripție în toată țara prin reprezentanții săi; iar fondul rezultat va fi în întregime întrebuițat pentru acest scop.

Art. 23. Orice sumă vărsată Federației nu se mai restituie.

CAP. VI.

Dispozițiuni finale.

Art. 24. Membrul din Consiliul de Administrație al Federației care va lipsi nemotivat la 3 ședințe consecutive, poate fi considerat dimisionat; iar locul devenit vacant va fi completat, până la Adunarea Generală, de Comitetul de Direcțiune, dându-i-se drepturile membrului înlocuit.

Art. 25. Prezentul statut nu poate fi modificat decât cu aprobarea înscris a cel puțin 2/3 membri din întreg Consiliul de Administrație căruia se vor adresa specificativ pe articole toate propunerile de modificare și în urmă vor fi supuse Adunării Generale prin ordinea de zi.

Art. 26. Persoanele care s'ar dovedi că lucrează contra intereselor Federației pot fi excluse de Comitetul de Direcțiune.

Art. 27. Deasemenea pot fi excluse de Comitetul de Direcțiune personale care s'ar constata că au călcat legea de vânatoare.

Art. 28. Dacă la ora hotărâtă pentru întrunirea Adunării Generale, nu au luat parte jumătate plus unul din numărul membrilor, adunarea se va ține, peste o jumătate de oră, cu oricare ar fi numărul membrilor prezenți.

Art. 29. Dacă o donațiune făcută de vre un membru, se poate valora, suma valorată se va trece la partida donatorului; iar dacă nu se poate evalua sau dacă membrul donator nu voește să fie evaluată, atunci acea donație se va trece în cazierul membrului.

Art. 30. Federația va avea reprezentanți în toată țara pentru care va cere aprobarea mi-

nisterului de domenii. Reprezentanții Federației trebuie să fie cel puțin membri donatori.

Art. 31. Reprezentanții Federației sunt obligați a raporta regulat în fiecare lună progresele realizate, delictele constatate, rezultatele obținute și tot ce interesează Federația și pe membri săi. Un regulament special va arăta obligațiunile, îndatoririle și drepturile reprezentanților.

Art. 32. Hotărârile Consiliului de Administrație și al Comitetului de Direcțiune vor fi recapitulate și trecute într'un registru de ședințe și semnate de cei ce au luat parte la ședința.

Art. 33. Organizarea concursurilor, expozițiilor etc. este încredințată Comitetului de Direcțiune, care poate da delegație specială unei persoane spre a-l reprezenta sau al ajuta.

Art. 34. Registru pentru înscrierea câinilor de rasă va purta numele de «Cartea câinilor de rasă.»

Art. 35. Proceșele-verbale încheiate în registrul de origină, vor fi iscălite de întregul juriu; membrii care îl compun putând face și opinii separate.

Art. 36. Numai Comitetul de Direcțiune convoacă Consiliul de Administrație și numai Consiliul de Administrație convoacă Adunările Generale.

Art. 37. Casierul central al Federației are îndatorirea de a ține în regulă mișcarea fondurilor, precum și legăturile bănești dintre centru și reprezentanți.

Art. 38. Casierul central al Federației va trece orice sumă primită într'un registru în care fiecare fond va avea o rubrică specială; iar suma încasată va fi trecută în cel mult 15 zile dela data încasării.

Art. 39. La finele fiecărui an se va proceda la încheierea contului de profit și pierderi și apoi la stabilirea Bilanțului care va fi supus aprobării Consiliului de Administrație și în urmă Adunării Generale.

Art. 40. Anul social începe la 1 Ianuarie și se sfârșește la 31 Decembrie. Primul exercițiu începe la data constituirii Federației și se termină la 31 Decembrie 1923.

Art. 41. În caz de desființarea Federației, fondurile ei vor trece la fondul de vînat din ministerul de domenii.

Art. 42. Permisele și circularile se vor libera sau trimite membrilor numai în limba română.

Art. 43. Adunări cu alt caracter decât cel vînațoresc nu se vor face.

Art. 44. Societatea va stărui să se execute de către toți vînații din țară dispozițiunile ministerului cu caracter general.

Art. 45. Prezentul statut va fi publicat în Revista Vînaților.

Reviste recomandate

CHASSE & PECHE

L'un des organes
sportifs les plus ré-
pandus.

CHASSE, CHIENS, PECHE, HIPPOLOGIE,
AVICULTURE, etc.

DIRECTION: 72 rue de la Concorde,
BRUXELLES (Belgique)

BUREAUX à PARIS: 92, rue de Richelieu

DEMANDEZ DES NOS SPECIMENS

LE CHIEN

Revue mensuelle illustrée des
amateurs de chiens de race

Direction: 5, Place du Corbeau,
Strasbourg (France)

Abonament: 8 frs.

IL CACCIATORE ITALIANO

Hebdomadaire

6, Via Bagutta

MILAN

Abonnement: 15 francs par an.

IL CINEGETICO

Hebdomadaire

5, Viale Pola

ROME

Abonament: 25 Lire

IL CORRIERE DEL CACCIATORE

Bi-mensuel

4, Via Olmetto

MILAN

NEMBROD

Hebdomadaire

Salita Santa Caterina No. 4

GENOVA

Genti de vânatoare -- Cartușiere -- Tocuri
≡ pentru arme ≡

Zgârzi-lese, Jambiere, curele de arme,
Botnițe de câini, Bice de vânatoare, Cra-
vașe împletite, Port-bagaje, Roch-Sacuri.
Cutii pentru cartușe etc. și ori ce articol
de vânatoare (în ceea ce privește curelăria).

— Atelierul de curelărie —

M. Soglu & S. Berbec

Calea Victoriei No. 73
(vis-a-vis de Biserica Albă)

— BUCUREȘTI —

Lucru artistic și cu prețuri absolut convena-
bile. Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul
nostru.

N. B. Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se
bucură de o reducere de 10 la sută.

REVISTA VÂNĂTORILOR
STR. 13 SEPTEMBRIE, 85.—BUCUREȘTI

Domniei-Sale

Domnului Anton Alaci

Brăilei 43

Focșani

— 5 LEI —